

Je kapitalizmus konzervatívnou ekonomikou?

Branislav Michalka

17. augusta 2020 ✚ Politika ✚ Ekonomika a hospodárstvo

Konzervatívci, rukojemníci liberálneho kapitalizmu

Spoločnosť, tak ako sa ustálila po ukončení II. svetovej vojny, nám poskytuje zaujímavý obraz pojmového zmätku. Videnie sveta sa zúžilo na konflikt dvoch ideológií a dvoch ekonomických koncepcií – kapitalizmu a socializmu. Pozostalé konzervatívne živly, pod tlakom tejto situácie, ktorá neponechávala miesto pre iné formy uvažovania, sa museli pridať na jednu alebo druhú stranu. Ten, kto rozdával karty, nech už to bol ktokoľvek, nepripustil iné alternatívy. Bolo logické, že ubité zvyšky tradičného sveta, odvodzujúce svoj pôvod z doby pred industriálnou a liberálnou revolúciou, sa pridávajú na stranu, ktorá im umožní prežívať nejakým prijateľným spôsobom, ponechá im ich majetok a dovoľí im v súkromí, alebo aj na verejnosti vyjadrovať svoje „skostnatené“ názory.

Významným argumentom pri rozhodovaní bol fakt garancie súkromného vlastníctva v liberálnych kapitalistických režimoch. Nezniesiteľné šialenstvo kolektivismu, doktrinálneho rovnostárstva a celkovej propagandistickej tuposti donútilo väčšinu konzervatívcov zať zuby a kolaborovať s vulgárnosťou liberálneho kapitalizmu. Liberálny kapitalizmus postupne deštruoval rurálny charakter západných krajín, rozkladal tradičné štruktúry spoločnosti, ničil rodiny, morálku a prevádzal všetky medziľudské, kultúrne a spoločenské vzťahy na jednu základnú bázu – peniaze. Ako povedal katolícky mysliteľ E. Michael Jones: „Kapitalizmus – to je štátom chránené úžerníctvo.“ Česť, viera, vlasť, rodina sú v tomto systéme len voliteľnou veličinou, nie súčasťou Bohom daného Rádu.

Nikto nebráni človeku mať takú zvláštnu záľubu akou je napríklad „česť“, ale musí zostať len individuálnou záľubou a predovšetkým nesmie ohroziť tok peňazí a ziskov. Dovoľuje sa aj spolčovanie ľudí s podobnou záľubou, a dokonca sa im aj tvrdí, že ak ich bude väčšina, tak donúti štát prijať zásady cti zdola, dobre vediac, že nič také pri narušení ľudskej povahy neprichádza do úvahy.

zdroj: wikimedia commona

Kresťanská spoločnosť

Keď hovoríme v Európe o konzervativizme, uchovávaní, tak myslíme uchovanie kresťanskej spoločnosti. Hľadanie akýchkoľvek iných súvislostí je zbytočné. Vedie len k zisteniu banalít prirodzenosti, vlastných každej kultúre a dnes zaujímavých len preto, lebo nám vládnu šialenci popierajúci prirodzenosť. Alebo vedie

k návratu do pohanstva.

Kresťanská spoločnosť, katolícka spoločnosť, lebo to je skutočná kresťanská spoločnosť, tak ako sa skonštitovala približne po roku 500 a trvala jednotne do roku 1500, odmietala úžerníctvo a apológiu zisku vychádzajúceho z finančných machinácií. Výška možného zisku z týchto machinácií bola prísne regulovaná a kultúrna atmosféra vytvárala medzi kresťanskými obyvateľmi štátu voči exponentom tejto činnosti negatívne emócie.

Ekonomika kresťanských stredovekých štátov bola založená na týchto pilieroch: roľníctve, držbe a obhospodarovaní pôdy, remeselnej výrobe organizovanej do cechov a obchode, čiže dovoze, vývoze a predaji tovaru. Tovar bol často získaný výmenou za iný tovar. Peniaze ako obeživo a sofistikovaný, abstraktný nástroj finančných machinácií, boli čo do počtu obmedzené väzbou na vzácne kovy, z ktorých boli vyhotovené.

Ale aj hospodárske odvetvia zahŕňajúce remeselnú výrobu a obchod predstavovali v celkovom úhrne ekonómie len veľmi malú časť. Základnou bázou hospodárstva stredovekých kresťanských štátov bolo poľnohospodárstvo. To umožňovalo potravinovú sebestačnosť a vytváralo z každej rodiny samostatnú hospodársku jednotku, ktorá bola do značnej miery nezávislá na ekonomike štátu. Tento jav trval v Európe až do druhej polovice 19. storočia. Ešte na jeho konci bola zdrojom obživy pre viac ako 60 % obyvateľstva pôda.

Úžernícky kapitalizmus

Celá štruktúra tohto tradičného kresťanského spôsobu života nebola zničená predovšetkým zavedením priemyselnej výroby, ktorú by sme v rámci štruktúry hospodárstva kresťanských štátov mohli pokojne začleniť k výrobe remeselnej, pokiaľ by bola zachovaná štruktúra cechov, ich kresťanský charakter a systém vzájomnej podpory. Hlavnou deštruktívnou silou bol vznik štátom podporovaného systému finančnej machinácie a úžerníctva. Inými slovami vznik finančného kapitálu, získaného finančnými machináciami a ďalej rozmnožovaného nekonečnými machináciami do budúcnosti. Bol to vznik abstraktnej ekonomiky, nezaloženej na výrobe, obrábaní pôdy, distribúcii tovaru, ale na abstraktných kombináciách a špekuláciách s abstraktnými peniazmi. Bol to vznik kapitalizmu a jeho rozšírenie počas 17. a 18. storočia.

Tento jav úzko súvisel s príchodom protestantizmu a renesančného humanizmu, ktoré zničili tradičné usporiadanie katolíckeho štátu, zrušili morálne sankcie katolíckej Cirkvi voči úžerníctvu a vydali európske národy napospas náboženskej, morálnej a spoločenskej deštrukcii, ktorej vrcholné štádium sledujeme pravdepodobne na vlastné oči.

Kapitalizmus nie je konzervatívnym ekonomickým systémom. Naopak, je hybnou silou dynamiky deštrukcie. Predstava ľudí, že kapitalizmus znamená súkromné vlastníctvo, obhajobu rodiny, tradičných komunít je chybná. Skutočnosť je opačná. Nie nadarmo považovali samotní marxisti kapitalizmus za pokrokový vývojový prvok pri vzniku budúcej pokrokovej spoločnosti. Všetky vyššie hodnoty, drahé každému konzervatívcovi, ako rodina, vlasť, súkromné vlastníctvo, autonómia rodiny voči štátu sa neuchovali vďaka kapitalizmu, ale jemu navzdory.

Súčasný vývoj liberálneho kapitalizmu, jeho fúzia s kultúrnym a hodnotovým neomarxizmom dáva tušiť, kto bol skutočným spojencom koho a kto koho nepriateľom. Rodina, autonómne súkromné vlastníctvo (pôdy,

nehnutelnosti alebo predmetov) nezávislé na úžere, je v očiach nadnárodného globálneho kapitalizmu takým istým nepriateľom ako v očiach marxistického komunizmu. Kapitalizmus nie je konzervatívny ekonomický systém, naopak, je to systém deštrukcie kresťanskej spoločnosti.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/je-kapitalizmus-konzervativnou-ekonomikou/>